

10 Ngày ở Việt Nam

Trương Minh Tịnh

Ba tôi sống 96 tuổi. Ba không “healthy” bằng mẹ. Vì vậy, tôi đành nhìn mẹ tôi thế nào cũng sống tới đó hoặc hơn....

Những năm về sau này, trong công cuộc vận động Dân Chủ cho Việt-Nam, thông qua Quỹ Tù Nhân Lương Tâm (chuyên thăm nuôi tù nhân và vợ con những chiến sĩ Tự Do bị chính quyền CS bắt bỏ tù-khoảng hai trăm rưỡi anh chị em ở trong nước từ Bắc chí Nam)... tôi đều lấy tên thật Trương Minh Tịnh.....công khai vì:

1. Tôi nghĩ mẹ tôi ít nhất cũng sống 5 năm nữa.Lúc đó VN chắc chắn đã có một chế độ Dân Chủ (như Singapore,Mã-Lai,Miền Điện v.v.....).
2. Những phụ nữ VN, đủ mọi lứa tuổi, chân yếu tay mềm, như Phạm Thanh Nghiên, Đỗ Thị Minh Hạnh,Bùi Thị Minh Hằng,Nguyễn Ngọc Như Quỳnh,Lê Thị Công Nhân,Huỳnh Thục Vi, Đoàn Trang,Lê Thị Phương Anh,Nguyễn Thị Huân,Trần Khải Thanh Thủy,Tạ Phong Tần, Nguyễn Thị Phương Uyên, Mẹ Phương-Uyên, Đỗ Hoàng Vi, Cụ bà Lê Hiền Đức, bà Kim Liên, Hồ Thị Bích Khương v.v.....và hàng ngàn người con gái khác (cùng gia đình họ). Sống trên đất VN, đầu tên mũi đạn mà can trường tranh đấu cho Tự Do Dân Chủ.Trong khi tôi là con trai, lại có quốc tịch Úc mà nhát thì “yếu” quá ! Từ hồi còn con nít chơi trong xóm, tôi không thi thố nổi với con trai vì tôi nhỏ con. Nhưng “vật lộn” với con gái thì thôi tự ái, không bao giờ chịu thua....Và cũng để tìm cảm giác để chịu khác..... hahaha !!!!!
3. Tôi thấy tôi làm điều đúng. Hợp ý Chúa. Khi góp sức đòi hỏi một chế độ Dân Chủ cho VN.

Đùng một cái,mẹ tôi chết. 92 tuổi...Thế mới biết khỏe chưa chắc sống lâu. Tôi hỏi vài anh em thân cận trong Quỹ Tù Nhân Lương Tâm. Về không? Một nửa nói “Yes” một nửa nói “No”...Tôi hỏi chị Dương Hà (vợ anh Cù Huy Hà Vũ), chị nói “anh về chịu tang mẹ đi. Số phone em đây.....”. Tôi suy nghĩ theo lối của một anh em trong Quỹ Tù Nhân Lương Tâm (trước đây đã về): Nếu chết, tuổi này cũng OK rồi. Nếu bị tù thì có dịp chia sẻ với Việt-Khang (tác giả Việt-Nam Tôi Đâu). Nếu bị sách nhiễu thì thông phần với anh chị em trong nước....

Nghĩ là làm. Tôi về.....

Và có sao gì vậy, sau đây:

Ngày đầu tiên,ngồi trên máy bay nhìn xuống. Việt-Nam đẹp.... Đã có dịp đi ngoại quốc kha khá..... Ít có nước nào mà sông nước đất đai đan nhau màu mỡ, tiềm lực kinh tế thuận lợi, như VN. Máy bay hạ cánh.Chuẩn bị kỹ lưỡng để đối đáp với mọi tình huống.....Lại không gặp bất cứ “sự cố” nào. Đi qua Hải Quan và ra ngoài về nhà tuốt luốt.

Từ Saigon về Long Khánh, khác với những năm về trước (công an giao thông đầy đường), bây giờ chỉ còn thấy một tốp duy nhất ở chốt Quán Tre (Dầu Giây). Ông tài xế cho tôi biết thêm về vụ phó trạm bắn chết trường trạm và vài CA khác bị thương (ở trạm này mấy tháng trước đây) là vì ăn chia tiền không đều, chứ không phải vì hát Karaoke như báo chí loan tin. Chủ yếu là vì “bức xúc” chuyện chia chác!

Có người trên xe nói “CA bây giờ rét dân rồi. Cá ăn kiến và kiến đang ăn cá. Lúc nào cũng tốp 4 người trở lên. Không dám đi riêng hoặc tốp 2 vì sợ dân (nhất là dân miền Bắc) đánh”.

Về gặp Mẹ.Nước mắt tôi dàn dụa.....

Suốt đêm đó không ngủ. Ở bên mẹ .Vì tôi biết chỉ còn mươi tiếng đồng hồ nữa là tôi sẽ không còn thấy mặt mẹ tôi. Nói chuyện với bà con (ngoài Huế vô, và bà con trong này). Người lớn thì chán nản vì vật giá leo thang mà tiền kiếm không ra. Lại bệnh hoạn tràn lan. Không ai còn dám đi nhà thương. Bệnh là chịu chết. Giới trẻ thì Đại Học cho chán rồi về ...lang thang vì không cách gì kiếm được việc làm ở thành phố.....Bế tắc! Một vài vị lớn tuổi nhắc chuyện Huế Mậu Thân ...

Sau vài ngày lo việc cho mẹ xong thì tôi về Saigon. Ở khách-sạn.

Phòng tập thể dục tối. Tôi nhìn qua khách-sạn bên kia. Một cô gái trẻ khi dọn phòng, bụng nửa chai sữa còn dư của khách uống say sưa và bỏ vỏ chai nhựa vào bao đưa về nhà bán ve chai.. Ở tầng dưới, một cô chef-cook khác, trẻ đẹp, nhưng thao tác nấu thì chậm lắm. Chỉ bằng 1/3 năng suất một cô chef-cook bên Úc.

Tôi làm quen với mấy cô làm trong khách-sạn tôi ở, la-cà nói chuyện khi họ tụm 2 tụm ba ăn cơm trưa (ngồi trên sàn dọc hành lang khách-sạn, không có ghế). Tôi liếc thấy cà-mên cơm của họ chỉ có muối dưa, tí cá... Họ không nói gì nhưng tôi biết họ cực kỳ bất mãn vì “người ăn không hết, người lần không ra”..... nhan nhản trước mắt họ mỗi ngày.

Ngày đầu tiên ở Saigon, tôi họp mặt Đại Học Sư Phạm (ra trường năm 1976, lớp đầu tiên sau 30/4/1975). Ôi thì như pháo nổ. Dành nhau nói vì sợ không còn có dịp để nói. Vì 38 năm mới gặp lại. Tối đó nói không hết, trưa hôm sau còn thêm một buổi ở nhà (một đĩa) nữa. Tại đây mới đề cập nhiều đến “hiện tình đất nước”. Tất cả đều đồng ý là chế độ tham nhũng, xấu xa, tệ quá..... Mỗi đĩa đưa ra một bằng chứng. Có đĩa kể con của nó lên Facebook “chửi” chế độ bị CA tới nhà “mắng vốn”. Vẫn không sợ..... Một cựu Sư-Phạm (gái) nói “người đứng đầu ngành CA như Phạm Quý Ngọ mà trong vòng vài ngày đã nhận hối lộ 1 triệu rưỡi đô-la thì hỏi còn gì để nói nữa chứ !”.

Ngày kế, tôi họp mặt các đồng nghiệp Cựu Thầy Cô của Trường Công Nhân Kỹ Thuật Dầu Khí Bà-Rịa. Nhóm này ít nhưng tình cảm dạt dào .Vì những năm 77, 78, 79 là những năm “đói thê thảm” và các cựu Thầy Cô này phần đông là con “Ngụy”..... giữa một trường toàn Cách Mạng.....34 năm mới tìm được nhau. Nhắc lại chuyện xưa ai cũng rùng mình!.

Vì có sự chòng chéo thông gia của bạn tôi, tôi được mời đi chơi (2 ngày) với một gia-đình (65 tuổi đảng), con cái cấp Thứ Trường v.v... Vì vậy, trên xe một nửa là Cách mạng một nửa không. Xe vừa mới chạy một đoạn, đi ngang một Trụ Sở Công An Tỉnh, có câu khẩu hiệu to đùng “Kỷ Cương – Hiệu Quả – Kín Đáo”. Một người nói oang oang trong xe “Kỷ Cương là lớn được ăn lớn, nhỏ phải chịu ăn nhỏ, không được lộn xộn”.. Hiệu quả là “phải kiểm nhiều nhiều tí”. Kín Đáo là “đừng để ai thấy”. Cả xe cười vang. Kể cả mấy ông Cách Mạng. Một người khác nói “anh Ba cứ vào đảng đi. Nếu lật lại em bảo lãnh cho”. Và suốt thời gian 10 ngày ở VN, tôi thấy ai ai, đâu đâu, cũng nói đến chuyện “lật lại”. Không hiểu sao! Họ như chờ đợi một cái gì đó xảy ra bất cứ lúc nào! Một phó phòng CS (hàng xóm) nói với cháu tôi “nếu thay đổi, có gì bà giúp tôi nghe.....”.

Ngày kế, tôi họp mặt các cựu bạn của tôi trong Dòng tu năm nào. Rất đông anh em tới. Thượng vàng hạ cám có đủ. Linh Mục (cha), Thầy, Giáo Sư, Chạy xe ôm, làm công bán hàng ngoài chợ, Giám Đốc, phóng viên ... Ngoài liên hệ học hành, còn có chung lý-tưởng tôn giáo, nên nhóm này đoàn kết thương yêu nhau ghê gớm. Coi nhau như anh em ruột vì “ngày xưa còn bé” cùng ăn, cùng ngủ, cùng đọc kinh, cùng đá banh.....

Sau đó tôi thăm bạn (đại gia) ung thư trong bệnh viện Ung Bướu Nguyễn Thái Học Gia-Định. Kinh hoàng bệnh viện VN... Rồi đi thăm nói chuyện với một đàn anh Kiến Trúc Sư..... Hỏi về VN, chú (tôi gọi chú) say sưa giảng “CS không thể tồn tại vì đi ngược lại với quy luật tự nhiên của con người .....”.

Ngày cuối cùng, tôi thăm một người bà con ở Mỹ nhưng về VN làm ăn đã lâu. Vì có tiền nên có rất nhiều “connection” với chính quyền cấp cao..... Anh ta nói “Tình hình VN biến chuyển từng ngày, nếu không muốn nói là từng giờ. Bất cứ cái gì cũng có thể xảy ra “overnight”. Và xảy ra trong nội bộ của họ chứ chẳng đâu xa. Có cả khả năng quân đội Trung Quốc tràn vào VN... Anh đã chuẩn bị sẵn. Động là chuồn liền. Mấy ông to cũng vậy.... Họ sẵn sàng hết”.

Được hỏi tại sao “em về VN mà không có bất cứ một rắc rối nào” ? Anh ta nói: Dù muốn dù không thì họ cũng đã phải chịu chấp nhận “ý kiến khác biệt”, ngay ở họ với nhau cũng thế. Nên chuyện phát biểu trên Internet v.v... Hội này hội nọ v.v... ngày nay không còn là vấn đề nữa. Quan điểm chú thế nào cũng được. Chú về đây mà đi gặp ông Nguyễn Đan Quế cũng chẳng sao. Nhưng 5 người trở lên là không được. Họ can thiệp. Chế độ đang ở thế bị động. Họ sợ số đông. Một phần lớn là nhờ các đảng viên kỳ cựu của họ ly-khai. Báo chí gần đây nói rất thẳng..... Ngày xưa CA khắp nơi và ngang tàng lắm nhưng bây giờ đã “co cụm” lại. VN đã chia làm 2 phe rõ rệt, phe chính quyền “phê phỡn” và phe công nhân, nông dân, thư ký văn phòng, thợ....” vất vả”. Đó là nhờ công sức của các chiến sĩ Dân Chủ, dân oan, dám đương đầu, hy-sinh, dón họ vào thế thụ động. Sở dĩ họ cứ phải lui từ từ là vì họ thấy họ “bậy”. Cái gì cũng vậy, khi nào mình đúng thì mình để hăng hái trong khi người sai thì để “xiu”. CA bây giờ “rét” là vì dân không còn sợ như xưa. Chú coi trong Youtube sẽ thấy. Thử hỏi “chung chi” mà cả va-li đô-la thì họ đâu còn ra gì để nói ai.....”. Tôi cho rằng ý-kiến này chính xác. Tôi xin ghi lại trung thực như một lời cảm ơn các bạn đã quan tâm khi tôi về VN.

Một Linh-Mục (lớp đàn anh của Tịnh, biết Tịnh nhiều, từ Âu-Châu, đã viết như sau, lúc Tịnh đang ở VN).

Em TMT ơi!

Mấy bữa ni anh ăn ngủ không yên, vì đã nghe chương trình nói chuyện của ông Đinh Hùng, người về thăm mẹ đang ốm nặng bị bắt phải trở lại điểm khởi hành... Sáng nay đọc Mail của em cho biết đã về bằng yên và dự đám táng mẹ... Mừng quá! Tạ ơn Chúa! Deo gracias!

Người ta đối xử với em như rửa là một nước cờ cao đồ. Chắc những ngày em sống trên đất này bóng sẽ luôn theo hình... Anh cầu nguyện cho em được bằng yên và nhất là ngày ra khỏi không gặp nạn.

Xin Thiên thần hộ thủ gìn giữ em trong mọi nẻo đường được bằng yên.

Một lần nữa anh chia buồn với em và gia đình vì mới mất mẹ và chia vui vì em đã được đưa mẹ đến nơi an nghỉ cuối cùng với những người thân yêu.

Thân mến chào em.

Đàn anh lo cho đàn em là đúng. Cám ơn “đàn anh”. Nhưng chuyện đó là xưa rồi. Thật ra họ bây giờ (vì thấy chính họ bậy quá) nên không còn hoành hợ như vậy đâu. Nhân dân đang ở thế tiến công và chính quyền đang phải co cụm chống đỡ từng ngày. Nội bộ họ thì chia rẽ. Chung quy cũng chỉ vì tranh nhau đô-la.

Giờ phút cuối cùng ở Saigon, tôi thăm một bà cụ 95 tuổi, ngày xưa ở ngoài Bắc bị đánh địa chủ chết lên chết xuống, bây giờ (vì có lý do o bế) họ “đã đền bù....đã phục hồi danh dự”. Bà Cụ chỉ nói: “.....Hồ Chí Minh! Ôi...họ ác lắm con ạ!